

בזה למעלה) ולמעלה הכל עולה במשקל אחד, לא שונה ולא ישתנה, כמו שכתוב (מלאכי א) אני ה' לא שניתני. אמר רבי יהודה, כל המנורות מאירות מאחד ותלויות מאחד, והמנורות הן הכל אחד, שהרי לא רצו להפרד, ומי שמפרידם כאלו נפרד מחיי העולם.

אמר רבי יצחק, כתוב (ישעיה א) ונתתי נערים שריהם ותעלוילים ימשלו כם, הינו שכתוב (שמות כה) ועשית שנים פרכים זהב. כתוב (שמואל ב-ו) יושב הפרכים, וכתוב (שם כב) וירכב על פרוכ ויעף. יושב הפרכים - פשוטה להתישב בשלמות, פתוב יושב הפרכים. (בשנמצא בשלמות) וכשלא שורה ולא מתישב המלך בכסא, פתוב וירכב על פרוכ, אחד, שלא מתישב המלך בכסא. יושב הפרכים - שנים.

אמר רבי יוסי, אוי לעולם כשפרוב אחד מחזיר פניו מחברו, שהרי פתוב ופניהם איש אל אחיו, כשהיה שלום בעולם. אמר רבי יצחק, הרי שנינו, (ויקרא יח) ערות אביך וערות אמה לא תגלה. אוי למי שמגלה ערותם. כמו זה פתוב ביעקב, מברח מן הקצה אל הקצה. אשרי חלקם של ישראל שהקדוש ברוך הוא משתבח בתשבחותם כמו שלמעלה, שכתוב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

שנינו, אמר רבי יצחק, בימים הראשונים היה אדם אומר לחברו: אמר לי דבר אחד מהתורה וטל מנה פסף. עכשו אומר אדם לחברו: טל מנה פסף ועסק בתורה. ואין מי שישגיח, ואין מי שירפין אנו, פרט לאותם מעטים (ורעים) קדושים עליונים שהקדוש ברוך הוא משתבח

(ס"א דהא בהאי לעילא) ולעילא כלא בחד מתקלא סלקא. לא שני, ולא ישתני, כמה דכתיב, (מלאכי א) אני יי' לא שניתני. אמר רבי יהודה, בלהון פוצינין נהירין מחד, ומחד תליין, ובוצינין אינהו חד כלא. דהא לא בעו לאתפרשא, ומאן דפריש לון, פאלו אתפרש מן חיי עלמא.

אמר רבי יצחק, פתיב (ישעיה א) ונתתי נערים שריהם ותעלוילים ימשלו כם, היינו דכתיב, (שמות כה) ועשית שנים פרוכים זהב. פתיב (שמואל א ד) יושב הפרוכים, וכתוב (שמואל ב כב) וירכב על פרוכ ויעף. יושב הפרוכים, פד שריא לאתישבא בשלימותא, פתיב יושב הפרוכים. (ס"א כד אשתבח בשלימותא) וכד לא שריא, ולא אתיישבא מלפא בכרסיא, פתיב וירכב על פרוכ חד, דלא אתיישבא מלפא בכרסייה. יושב הפרוכים תרי.

אמר רבי יוסי, ווי לעלמא, פד חד פרוכ אהדר אנפיה מחבריה, דהא כתיב ופניהם איש אל אחיו, פד הוי שלמא בעלמא. אמר רבי יצחק, הא תנינן (ויקרא יח) ערות אביך וערות אמה לא תגלה, ווי למאן דגלי ערייתהון. פגוונא דא כתיב ביעקב, מברית מן הקצה אל הקצה. זפאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא משתבח בתשבחותיהו כגוונא דלעילא, דכתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

תאנא אמר רבי יצחק, ביומי קדמאי, הוה בר נש אמר לחבריה, אימא לי מלה חדא דאורייתא, וטול מנה כסף. השתא אמר בר נש לחבריה, טול מנה כסף ואשתדל באורייתא, ולית מאן דישגח, ולית מאן דירפין אודניה, בר אינון זעירין (כ"א ורע"ו) קדישי